

Ana

Ana

Ajungem acum la plăcuta istorie a Anei și a lui Elcana. Credința acestei tinere mame este deosebit de încurajatoare pentru noi ca părinți. Îndurerată profund de înțepăturile necurmte ale rivalei sale din cauza faptului că ea nu avea copii, Ana nu mai mânca, plângea și cădea pradă disperării. Ce era de făcut? „Ea s-a rugat Domnului.” Oare nu-i acesta singurul lucru pe care-l mai putem face noi, ca părinți credincioși, și pe care îl neglijăm de atâtea ori? Copiii ne obosesc, prietenii ne jignesc prin criticile lor, membrii familiilor noastre ne bombardează cu sfaturi, desigur, bine intenționate, dar care denotă o totală lipsă de înțelegere, și iată-ne profund iritați. Să facem ce a făcut Ana: să vorbim Domnului! Și ea a fost pusă la încercare, și ea a fost confruntată cu împotrivire și critici din cauza celui de la care aștepta ajutor și simpatie. Dar acea zi de rugăciune a produs o profundă impresie asupra ei și Eli a putut să-i dea această binecuvântare: „Du-te în pace, și Dumnezeuul lui Israel să asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o!” (1 Samuel 1.17.) Ce mângâiere pentru această inimă rănită! Putem să deducem aceasta din faptul că, peste câțiva ani, ea însăși va uza de aceleași cuvinte. Să remarcăm ce se întâmplă după aceea: „fața ei nu a mai fost aceeași”: atitudinea sa ulterioară nu mai trădează nici o urmă de tristețe. Este efectul real pe care-l produce rugăciunea. Când noi aducem frământarea și grijile noastre la picioarele Domnului, El ia asupra Lui poverile noastre și toate supărările noastre fac loc unei păci care întrece orice pricepere. „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” (Filipeni 4.6-7.) Această pace fără seamăn a umplut inima Anei și ființa ei întreagă a fost transformată. Aceasta ne aduce aminte de Domnul nostru despre care citim: „Pe când Se ruga, înfățișarea feței I s-a schimbat” (Luca 9.29). Gândurile cuprinse în acest pasaj din urmă simt total diferite, iar împrejurările prezintă trăsături aparte, totuși un lucru rămâne valabil și pentru noi înșine: când ne rugăm și când ne rugăm fierbinte, atitudinea noastră este schimbată.

Câțiva ani mai târziu, când copilul a fost înțărcat, mama lui l-a adus la bătrânul Eli, cel care, prin cuvintele lui, a știut s-o încurajeze. Ana i-a zis: „Pentru copilul acesta mă rugam, și Domnul a ascultat rugăciunea pe care l-am făcut-o” (versetul 27). Câți tați și câte mame pot spune: „M-am rugat pentru copilul acesta!” De câte ori nu ne obligă copiii noștri să îngenunchem!

Nu vă pierdeți nădejdea, tați și mame, Domnul ascultă toate rugăciunile voastre, dar rugați-vă cu stăruință, pentru că El va zice: „Du-te în pace, și Dumnezeuul lui Israel să-ți asculte rugăciunea pe care l-ai făcut-o!”

Din capitolul acesta se mai desprinde și o altă învățătură. Ana a renunțat la toate drepturile sale asupra copilului și l-a închinat Domnului „pentru toată viața lui.” Să ne ajute Dumnezeu, ca părinți credincioși, să socotim pe copiii noștri ca cea mai mare valoare pe care ne-a încredințat-o (textual: „ca depozitul cel mai sfânt”. N.tr.). Unii dintre noi sunt supraveghetori ai bunurilor Domnului, dar ce răspundere poate fi mai mare ca aceea de a ști că ți-au fost încredințate niște suflete scumpe, nemuritoare, pentru a le crește și a le pregăti pentru Domnul și pentru slujirea Lui. Copiii pe care Domnul ni l-a dat trebuie să fie restituiți lui Dumnezeu „pentru toate zilele vieții lor”; dacă realizăm cui îi aparțin ei, nu numai că vom înțelege și mai bine sarcinile ce ne-au fost încredințate, dar îl vom cunoaște și mai bine pe Acela care este totdeauna gata să ne dea, în harul Lui nemărginit, răbdarea și înțelepciunea care ne sunt necesare pentru această educație. Să mai subliniem că Ana și soțul ei „au înjunghiat taurii și au dus copilul la Eli” (versetul 25). Noi nu putem aduce pe copiii noștri Domnului decât trecând prin moarte, recunoscând că ei nu merită altceva decât moartea, dar că un Altul a murit în locul lor.

Să ne mai aducem aminte că Domnul acceptă împrumutul pe care noi l-l acordăm și că, din acel moment, ce l-am dat îi aparține pentru totdeauna. Ana nu s-a dus după câteva luni să ia copilul și să-l readucă acasă, fie chiar și pentru un timp foarte scurt. Înțelegerea care a intervenit între ea și Dumnezeu era definitivă, și Dumnezeu a acceptat pe cel pe care Ana l-l împrumutase. Noi suntem prea des tentați să credem că urmașii noștri pe care i-am încredințat lui Dumnezeu simt în continuare ai noștri și-i putem crește pentru folosul nostru înșine, pentru ei înșiși sau pentru lume, și nu pentru Acela căruia, de fapt, îi aparțin.